

ZSIVICZ NORBERT

ZÁRT BIRODALOM

2021 © Zsivicz Norbert

Minden jog fenntartva!

Kiadja az ENZED Kiadó

A borítót tervezte: Metzger Dávid

Térkép és egyéb illusztrációk: Matveev Tamara

„Géplénymodell” tervező: Latzkovits Dániel Vilmos

Szerkesztés és korrektúra: Diósi Zsófia

Tipográfia és tördelés: Takács László

Írta és a kiadást koordinálta: Zsivicz Norbert

Nyomtatta és kötötte a Premier Nyomda

ISBN: 978-615-8185-90-5

ZSIVICZ NORBERT

ZÁRT BIRODALOM

PROLÓGUS

Edward

Ítéletidő a világ végén, vagy talán még azon is túl...

Valahogy így tudta volna tömören összefoglalni a helyzetet.

A hátán feküdt. Körülötte minden sötét volt, egyedül a percenként felvillanó villámok fénye világította be a szobát. A kapitányi kabin ugyan kényelmesebb volt, mint a legtöbb hajón, amelyeken eddig utazott, de ilyen körülmények között képtelen volt akárcsak egy óránál is többet aludni egyhuzamban. A hajó recsegő, ropogó hangja folyton egy gyermekét vesztett anya keserves sírására emlékeztette. Ezen háborús emlékeit ugyan mélyen elásta már magában, most mégis újra a felszínre törtek. Minduntalan egyre csak több és több lett belőlük. Akárcsak a tengerből körülöttük, amely szinte már végeláthatatlannak tűnt. Hatalmas hullámai fáradhatatlanul ostromolták a hajót minden oldalról.

Az idő pedig még rosszabbra fordult.

Napról napra csak egyre hidegebb lett. Olyan fagyos szelek fújtak, hogyha nem takarta el odakint rendesen magát az ember, akár egy órán belül felsebezte bőrét a szél.

Mint általában, most is a hajó gerendáinak mély repedéseit számolgatta, remélve, hogy álom jön a szemére.

Már épp kezdtek leragadni szemhéjai, amikor egy komolyabb hullámtörés következtében fél métert repült az ágyból és a hajó padlóján találta magát. Fáradtan felsóhajtott, majd feltápáskodott. A hajó imbolygó mozgása miatt az egyik faltól a másiknak esett. Az egyik gerendán egy törött tükör ferdén himbálózott mellette. Közelebb lépett hozzá és megigazította azt.

A tükörből egy megfáradt, harmincas éveiben járó lovag tekintett vissza rá, aki cseppet sem hasonlított egykori önmagára. Arca beesett, világos bőre holtspáadt volt. Az orcáján lévő hegek így még markánsabban rajzolódtak ki. Világos szeme most szinte feketén tekintett vissza rá. *“A jóképű mészáros”* csendült fel egy fogadósnő távoli hangja a fejében.

Gúnynevem alighanem kimerül majd a mészáros jelzőben ezután... -gondolta, s miközben ezen élcelődött magában, végigsimította hónapós, ápolatlan szakállát.

Elfordította tekintetét és a hajó mozgását ellensúlyozva odavergődött a gondosan kifaragott, nagy kapitányi asztalhoz, majd meggyújtott rajta egy hozzá olvadt gyertyát. Felállította a kissé viharvert, selyem kárpittal bevont széket, majd leült. Könyökét a karfára tette és az öklével megtámasztotta a fejét. Ezután percekig csak némán meredt maga elé.

Emmára gondolt, akit az expedíció miatt már lassan két hónapja nem látott. Közel kettő, végeláthatatlanul hosszú hónapja.

Keserűen sóhajtott egyet, majd kisvártatva ásított is egy nagyot. Megdörzsölte fáradt szemeit, majd ismét a menyegző felé tekintett. A recsegő gerendákat nézte. Megpróbálta elhessegetni sötét gondolatait, de tudta jól, hogy már nem sokáig fogják húzni. Kis vízcseppek csöpögtek a repedéseken, kékeszölden csillogva a halvány gyertyafényben. Csakúgy, ahogy Emma szemei szoktak a félhomályban.

Maga előtt látta Emma szeplős kis arcát, amint szívmengetően mosolyog vissza rá. Hullámos, vörösesbarna haja gyengéden omlott csupasz vállára. Lelki szemei előtt kinyújtotta felé karját, majd gyengéden megsimogatta a

lány gyönyörű arcát. Emma lehunyta a szemét és gyengéden megcsókolta a kezét.

– Szeretlek... – suttogta halkán.

Ekkor hatalmas dörrenés rántotta vissza a rideg valóságba, néhány percre vakító fénnel töltve meg a kabin. Az üres, rideg kabin látványa vérfagyasztóan hatott. Mintha egy pillanatra átkerült volna a túlvilágra. A hideg futkosott a hátán.

Ez a hajó a halálba megy. És már túl késő leszállni róla.

Bőven több, mint egy hónapja voltak már úton, a királyi flotta leggyorsabb és legfelszereltebb hajójával. A legénység a további két hajóval együtt megközelítette a százötven főt. Az expedíciót maximum negyed évre tervezték, az oda-és vissza úttal együtt. Arról nem is beszélve, hogy a forró nyári évszakhoz képest a vártnál sokkal hidegebb volt, az emberek többet ettek, így az élelmiszer készletek is sokkal gyorsabban fogytak. A legénység kimerült volt és fáradt. Az utóbbi hetekben pedig egyre több volt a beteg. A tájolóik nem működtek megfelelően... az irányítást elvesztették, amiért még inkább kezdett elege lenni Sven tiszteletesből...

Ismét villámlott, de olyan hangosan mintha közvetlen mellette robbant volna fel egy olajshordó. Ő pedig fájdalmasan megrázta a fejét.

Csakis saját magát okolhatja azért, hogy most itt van. Ha ő nem makacskodik, hogy márpedig igenis elkíséri Emma apját erre az expedícióra, most minden sokkal egyszerűbb lenne. Azonban ő ígéretet tett szerelmének, hogy épségben hazahozza édesapját. Egyúttal pedig be is akarta bizonyítani, hogy ki tudja majd vívni az öreg főpap tiszteletét, s ezzel együtt annak áldását. Elvégre Sven Salvorsen, Leyhen főpapjának szava legalább annyit ért, mint magáé a királyé.

A tiszteletes viszont sokkalta komorabb volt, mint ahogyan azt eddig sejtette. Olyannyira, hogy egyelőre még azt sem sikerült a tudtára adnia, hogy Emma nem közömbös számára. Bár biztos volt benne, hogy ennyire azért a tiszteletes sem lehet vak.

Ígéretet tettem Emmának, de akkor sem így képzeltem a királyság legszentebb emberének zavaros látomásából származó expedícióját...

Ekkor fél szemével a padló közepén lévő nagy csapóajtó felé sandított. Egy emelettel lejjebb ugyanis egy hatalmas, fém ládát őriztek. Közvetlenül az éppen őrségben álló katonák mellett pedig leyheni papok imádkoztak. A ládát egy tucat láncsal biztosították a hajóhoz, hogy még véletlenül se tudjon elmozdulni a helyéről. A ládában egy kisebb, aranyozott láda volt, amelynek a tetejét a földanya, Scraf istennő szobra díszítette. De, hogy a kis aranyozott láda mit tartalmazott? Nos, azt senki sem tudta. Még maga a király sem. Egyedül Emma apja, Sven tiszteletes.

"Az ereklyét csakis az istenek láthatják!" mondta. *"Az ugyanis hozzájuk tartozik! Halandó emberek csupán beszennyeznek annak tisztaságát!"* Egy ősi templom feltárása során találta. Azt állította, hogy amint hozzáért, látomása volt. *"Az északi eget karcoló Notál-hegységeken túl, a jeges óceánok legvégén, létezik egy valódi édenkert. Ez nem más, mint maguk az isteneknek földje! Ha épségben elvisszük hozzájuk eme szent ereklyét, ők majd megajándékoznak bennünket mindazon bőséggel és bölcsességgel, amivel csakis az istenek képesek megajándékozni az embert!"*

A király, III.Godrick, mivel rendkívül vallásos ember, azon nyomban elrendelte az expedíció előkészítését. Elég indok volt ugyanis számára, hogy az ereklye megtalálása után a tiszteletes kivételével mindenki odaveszett. A királyság legkiválóbb lovagai szinte öltre mentek, hogy részt vehessenek eme szent küldetésen. Sven viszont nem támogatta egy hatalmas flotta felállítását, mondván már így is rengeteg

emberéletet követelt az istenek ereklyéje. Ezért is a lehető leggyorsabban szeretett volna elindulni, hogy még az ősz beköszönte előtt épségben vissza tudjanak érni az emberekkel. Így végül egy három hajóból álló, kisebb flottával vágtak neki a kockázatos útnak, amelynek a zászlóshajóján ő most épp az alvilág bugyraiba kívánja az egészet.

Feltápáskodott a székből és az asztalnak támaszkodott. Igyekezett megtalálni az egyensúlyát az imbolygó hajón.

Bosszúsan felkapta viseletes bőrkabátját, mely egy rozsdás szögre akasztva himbálódzott. Leverte róla a ráfagyott vízcseppeket, majd alaposan felöltözött. Vett egy mély lélegzetet és kinyitotta a kabin ajtaját. Hatalmas erővel csapta arcon a süvítő jeges szél, némi tengeri sós vízzel karöltve. Ed prüszkölt egyet, igazított még egyet a kabátján, majd még jobban az arcába húzta a maszkját és a csuklyáját. A hatalmas vitorlás hajó körül villámok cikáztak. Olyan magas hullámok ostromolták minden felől, hogy akár teljes egészében is elnyelhetne volna már azt. Ám Ser Patwick az első tiszt, rendkívül tapasztalt hajós volt, rajta kívül nem sok emberre bízta volna ilyen időben a hajót. A matrózok elkecseregett kiabálásai belevesztek a tenger egyre csak erősödő könyörtelen morájába, ám szavak nélkül is tudta mit mondanak. Próbálják egyben tartani a hajót és rimánkodnak Strómhoz, hogy a megvadult fenevadként őrjöngő tenger ne ma falja fel őket.

Ed erősen összehúzza a szemeit és igyekezett kizárólag maga elé nézni. Nagy nehezen oda vergődött a fa lépcsőhöz, ami a felső szintre, a kormányrúdhhoz vezetett. A lépcsőn felfelé többször is megcsúszott az enyhén fagyott lépcsőfokokon. Néhány perc alatt pedig teljesen átázott, mivel egyfolytában kapott a nyakába a jeges vízből.

Mikor végre felért a kormányrúdhhoz, biccentett egyet a kormányosnak, aki komoran vissza bólintott, de egy percre

sem vette le a tekintetét a tengerről. Ezután jobbra nézett ahol megpillantotta Sven tiszteletest. A fedélzeti korlátba kapaszkodott és elmélyülten figyelte a hajó körül történő eseményeket.

Ed összeszorította állkapcsát, majd odaegyensúlyozott hozzá.

Az öreg szilárdan állt akár egy szikla. Felemelt fejjel hol a legénységet, hol pedig a tengert pásztázta, ügyet sem vetve az időközben mellé szegődő Edre.

Sven őszes szakálláról kisebb jégcsapok lógtak. Vizes ruhája teljesen megdermedt a hidegtől. Mellkasa szinte teljesen mozdulatlanak tűnt. Ő egy pillanatra eltöprengett azon, hogy az öreg időközben már lehet, hogy a korláthoz fagyott. Megköszöri a torkát, majd így szólt:

– Itt az ideje, hogy pihenjen egy kicsit atyám, innentől átveszem.

Sven egy szót sem szólt.

Ed egy kicsit közelebb hajolt hozzá. Ekkor látta, hogy az öreg ugyan fal fehér, de az orrcimpái még mozognak.

– Atyám! – szólt ismét.

Sven a szeme sarkából megvetően nézett vissza rá, majd elfordította tekintetét és ismét a tengert kezdte el figyelni.

– Hmm...– ráncolta össze homlokát Ed.

Még egy percig próbálta kifürkészni az öreg arcából, hogy mégis mi járhat a fejében, majd inkább feladta.

– Rendben, ahogy gondolja...– hagyta rá közömbösen, majd hátrafordult a kormányoshoz és szinte üvöltött, hogy az első tiszte biztosan hallja majd őt.

– Mr. Patwick! Azt hiszem, önnek sem ártana aludnia egy keveset, már legalább három órája kint van!

Ser Patwick lassan oda fordította tekintetét és bölintott egyet.

Ed még utoljára a tiszteletesre sandított, majd átevic kélt a korlától a kormányrúdhoz és átvette azt Ser Patwicktól.

Az első tisztt szépen lassan átengedte a kormányrudat neki, majd odabotorkált Svenhez.

– Jöjjön, atyám már nagyon régóta kint van, ideje ennie valamit!

– Köszönöm az aggodalmát Ser, de nem vagyok éhes. A hit tölt most el erővel! Az istenek próbára tesznek bennünket, de látniuk kell az elszántságunkat! Látniuk kell, hogy méltók vagyunk rá, hogy belépünk az ő birodalmukba! Ez az utolsó próba! Tudom, hogy hamarosan megérkezünk!

– Értem, atyám... – bólintott tisztelettudóan Ser Patwick, majd hozzátette – Én viszont eszem valamit és lepihenek. Biztos, hogy ne hozzak önnek is némi harapni valót, amikor visszajövök?

– Nem szükséges Mr. Patwick, ahogy mondtam, a hit tölt most el erővel.

– Rendben, ahogy gondolja fő tisztelendő úr, imádkozni fogok Notálhoz önért.

– Mindenkiért imádkozzon, Ser!– tette hozzá Sven.

A kormányos bólintott, majd szép lassan elsétált, még egy utolsót biccentett Edwardnak, majd erősen a korlátba kapaszkodva elhagyta a felső fedélzetet.

Ed minden erejével azon volt, hogy egy darabban maradjon a hajó, a hullámok viszont fáradhatatlanul ostromolták azt. Nem úgy tűnt, hogy egyhamar alábbhagynának. Több évnyi tapasztalattal rendelkezett hajózás terén, de ez a je ges vihar minden téren próbára tette képességeit.

Ahogy a szeme sarkából a neki háttal álló Sven tiszteletesre nézett, hirtelen elöntötte a már hetek óta benne for tyogó düh. Torkaszakadtából kiáltott hát felé, hogy az öreg a vihar ellenére is biztosan hallhassa őt.

– Tudja, atyám nem vagyok vak! Az ön hite is megrendült. És tudja, hogy miért tudom? Mert ezt arcot látom minden nap, amikor tükörbe nézek..!

Sven egy szót sem szólt, csak a tengert bámulta.

Ekkor egy örvény elé vágódott a hajó. A másodperc töredéke alatt végrehajtott manővereknek hála még időben sikerült kihúznia a hajót belőle, mielőtt az rövid időn belül a tenger fenekére rántotta volna azt. A hajó sebessége most éppen elégnek bizonyult, de legközelebb már lehet, hogy nem lesz ekkora szerencséjük.

A sikeres manőver mégis annyira fel bátorította Edet, hogy még csípősebbre fogta a nyelvét.

– Gondolom, a rémálmok miatt nem tud aludni, atyám. Nehéz lehet feldolgozni aényt, hogy az ásatáson elvesztett közel száz ember után most még több fog odaveszni ebben a könyörtelen időben; a maga látomásai miatt! – a hangszálai korlátait feszegetve üvöltött Svenre, mégis úgy érezte, szavai belevesznek a viharba.

Ám alig fél perccel később Sven a vállalai fölött hátratekintve kiáltotta felé a választ.

– Eddig is biztos voltam abban, hogy nem a hit vezérelt téged erre szent küldetésre, tywhorni! Bármennyire is próbáltál az ellenkezőjéről meggyőzni...!

Szavai eggyé váltak a hideg széllel, amely Ed arcába csapott.

Beszívta a hideg levegőt, de a benne égő tűz most hamar felmelegítette azt. Valóban, itt volt az ideje annak, hogy tisztázzák a helyzetet.

– Ha egy darabban sikerül visszaértünk, akár beleegyeznek, akár nem, el fogom venni a lányát!

Sven lassan hátrafordította a törzsét. Tekintete komor volt, de a szája szélén gúnyos mosoly bujkált.

– Tudtam én, hogy valamilyen hátsó szándék vezérelt téged erre a küldetésre, tywhorni! – az öreg pap halkan felnevetett. – Sejtettem, hogy nem közömbös számodra a lányom, de ez most valóban meglepett!

Sven szavai megfagytak a szélben. A szakállán látta, amint halkán nevetni kezd, de ő ezt nem hallotta, csak a fejében képzelte azt oda.

– Belegondolva, valóban sokszor láttalak a lányom közelében... – a tiszteletes megköszöri a torkát; a viharban való beszéd nem a legkellemesebb egy kiszáradt toroknak, főleg ha öreg is mellé az ember. – De tudod, egyszer sem gondoltam, hogy bármi esélyed lenne nála! A lányom sokkal kifinomultabb teremtés annál, mit sem egy magadfajta egyszerű, hitehagyott lovag... egy semmiből felkapaszkodott, zsoldos korcs...

– Aki jelenleg ennek a hajónak a kapitánya! Tőlem függ, hogy túléljük ezt a napot vagy sem! – kiáltott közben Ed.

Sven összehúzta a szemét. Az arcán több ránc húzódtott, mint amennyi szálla egy tengeri keszegben.

Edward szinte már forrónak érezte a levegőt a bőrén. Bármennyire is tisztában volt vele, hogy hamarosan ráfagy a ruha. Az orrán keresztül vette csupán a levegőt. Úgy fújta ki azt, mint egy megvadult bika, miközben olyan erősen markolta a kormányrudat, hogy még a kesztyűjén keresztül is érezte, hogy hamarosan felsérti a bőrét. Ekkor egy akkora hullámmal találta szembe magát, ami azon nyomban ketté tudta volna törni a hajót, ha reflexeinek köszönhetően nem balra, hanem jobbra kezdi el tekerni a kormányt.

Ahogy sikerült kikeveredni a megsemmisítő csapásból, egy újabb hullámmal került szembe.

Legalább húsz percnyi könyörtelen küzdelem után a hullámok kezdtek kicsit csenedesedni. Ed tapasztalatai azt

súgták, hogy hamarosan elérik majd a vihar szemét. A csendesedő tengert a matrózok kiabálása váltotta fel. Hallotta, ahogy a legénység elveszett tagjainak neveit kiáltják. Visszafordulhatna megkeresni őket, de nagyobb az esélye annak, hogy mind odavesznek, mintsem megtaláljanak akár csak egyet is szerencsétlenek közül. A jeges vízben egyébként sem maradnának életben sokáig.

Gyűlölte az ilyen helyzeteket, de nem tehetett mást. Nem fordulhatott vissza.

Ismét Svenre pillantott. Ugyan halványabban, de még mindig dolgozott benne a düh, hogy letörje az öreg gőgös felsőbbrendűségét. Ám mégis képes volt némi nyugalmat erőltetni szavaiba.

– Emma szeret engem, atyám. Akár hiszi, akár nem.

Sven halkán mordult egyet.

– Elvakít téged a szerelem fiam, azért nem látsz tisztán.

Kizárt, hogy...

– Szerintem pedig önt vakítja el a gőgje, atyám! – vágott közbe – Azért nem vette már észre korábban!

Sven ismét mordult egyet, de most némi keserű sóhajt is hallani vélt utána.

– Az áldásom nélkül a király nem fogja szentesíteni a frigyeket. Amíg nem látom benned a tiszta fényt, és a mindent elsőprő hitet a mi isteneinkben...

A tiszteletes hangja ekkor egyre inkább elhalkult. Csak zavarodott motyogásokat lehetett kivenni a szélben.

– ... százszorta különbek is akadnak. Ott van Erick herceg. Az istennő megvetne egy ilyen frigyet. Nem, semmiképpen sem kaphatja meg az áldásom...

Ő csak megrázta a fejét. Vett egy mély levegőt, majd így szólt:

– Azért vettem részt az expedíción, hogy magát épségben hazavigyem, atyám! És be is fogom tartani a szavam! Úgy gondolom, már ez önmagában megéri az áldását.

Sven összepréselte az ajkát miközben a szakállát simogatva meredt rá.

– Értékelem az igyekezetedet, tywhorni, de nincs szükségem a védelmedre! Az istenek vigyáznak ránk az úton. Még ha áldozatul is esnek néhányan...

– Persze! – csattant fel Ed. – Mondja ezt majd akkor, amikor az istenei épp a tenger fenekére küldik ezt a hajót! Magával és azzal az istenverte szent ereklyével együtt!

Még hallotta, hogy a tiszteletes mondana valamit, de végül csak elhallgatott és elfordult.

Csendben haladtak így az elkövetkező percekben. A hullámok is mintha halkabban morajlottak volna. Hirtelen egy villám az előttük lévő hullám tetejébe csapott. Ed biztos volt benne, hogy csak idő kérdése és őket is eltalálja majd egy hasonló. Rezzenéstelenül figyelt, miközben erősen markolta a kormányt szemével pedig a másik két hajót kezdte el keresni. Azok már igencsak elsodródtak egymástól a viharban. Akár több kilométer távolságra is lehettek már. Az egyik előttük haladt, a másik pedig balra hátul lemaradva tőlük. Ekkor óvatosan elővette látcsövét, ügyelve közben arra, hogy egyenesben tartsa a hajót, majd miután megtalálta a hajók fényeit, igyekezett alaposan szemügyre venni mindkettőt. Úgy tűnt, hogy az előttük lévő lassítani kezdett, legalábbis ő bízott benne. Az előttük lévő hajót egyik régi barátja, Tomas Walé vezette; hacsak nincs semmi komolyabb baj, be fogják várni egymást.

Ekkor ismét Sven szólalt meg:

– Miért lassítottunk le ennyire, Edward? Ilyen sebességgel egy komolyabb hullám felboríthatja a hajót!

– Bevárjuk egymást atyám, túlságosan elsodródtunk egymástól!

Sven mordult egyet, de ezúttal nem vágott a fejéhez semmit. Csendben maradt. Neki pedig arra volt most a legkevésbé szüksége, hogy a tiszteletes még a hajó kormányzásába is beleszóljon. Viszont ez volt az első alkalom, hogy Edwardnak szólította és nem csak tywhorni zsoldosként utalt rá.

Az elkövetkező egy órában nem szóltak egymáshoz. Bár Ő biztosra vette, hogy olyan gondolatok kavarghatnak az öreg fejében, mint a *miért pont ő?* Miért a hírhedt tywhorni zsoldost, a jóképű mészárost választotta az ő egyszem lánya?

Szinte hallani vélte, ahogy fortyog magában és ez valahol különös örömmel töltötte el.

Ekkor végignézett a legénységen. Tudta, hogy többnek is van családja odahaza és biztos volt benne, hogy ilyen körülmények között jó, ha a fele haza jut majd élve.

Már nem kellett elővennie a látcsövet, mert szabad szemmel is jól láthatóak voltak a hajók. Szinte látni vélte Tomas kezét, ahogy felé integet. Ha túlélik ezt az utat, egy újabb veszélyes kaland történetével bővül majd kettőjük repertoárja, amit néhány korsó sör mellett mesélnek majd el, egy jó meleg fogadóban a cimboráknak. A kandalló ropogó tüze mellett történő iszogatás gondolata szinte átmelegítette. A vihar viszont ismét elkezdett felerősödni. Ő pedig tudta jól, hogy hamarosan kikerülnek a vihar szeméből.

Ahogy a tiszteletesre nézett, a szeme sarkából megpillantott valamit.

A tenger mintha különösen mozgott volna.

Túlságosan sötét volt. A mozgás leginkább egy hullámra emlékeztette, azzal a különbséggel, hogy úgy tűnt mintha az visszafelé folyna. Alatta pedig halvány, vörös fények cikáztak. Ed gyorsan megdörzsölte a szemét és ismét a furcsa

hullám irányába nézett, de ezúttal nem látott semmit. Biztosra vette, hogy csak a szeme káprázott. *A kimerültség jelei lehetnek*, gondolta.

Elővett a kabátja zsebéből egy kis laposüveget és lehúzott egy jó nagy kortyot a tartalmából. Kicsit megrázta magát, majd ismét figyelni kezdte a tenger és a hajó minden apró mozzanatát ugyanis a vihar most már újra teljes erőre kapott.

–Az istenek döntései sokszor kifürkészhetetlenek, Edward – hallatszott Sven hangja a szélben. – Mindennek megvan a maga rendeltetése a világban...

Mi az ördögöt hadovál ez itt? gondolta magában Ed, miközben le sem vette a szemét a tengerről.

– Hallottam arról a csatáról. Arról az erődtémnyről. Biztosra veszem, hogy ott vesztetted el a maradék hited.

Ő csak hallgatott. A legkevésbé sem akart arról a napról beszélni. Főleg nem most, és főleg nem Svennel.

– Az isteneknek bizonyára terveik vannak veled. Te túlélted azt a napot... A hatalmas veszteségek ellenére... Biztos vagyok benne, hogy...

Már épp készült volna Svenbe fojtani a szót, amikor hirtelen egy hatalmas lökés rázta meg a hajót, teljesen kibilientve azt az egyensúlyából. Legalább hat métert mozdult el balra. Ő a kormányba kapaszkodott, de látta ahogy többen a tengerbe zuhannak. Üvöltések veszték bele a mélységbe.

A következő hullám enyhén jobbról találta el a hajót így kiegyensúlyozva azt a helyes irányba. Ő pedig zihálva kezdte keresni, hogy mi okozhatta ezt.

Talán valami zátony?

A hajó egyenesen siklott tovább a tengeren, nem érezte, hogy léket kapott volna.

Hát akkor meg mi a fene?

Ekkor észrevette, hogy a tiszteletes eltűnt. Azonnal keresni kezdte maga körül. Sehol sem látta a hajón, ahogyan a vízben sem.

A távolból is furcsa hangok süvítettek fel. Mintha a másik hajót is érte volna valami. Ám mielőtt odafordíthatta volna a fejét, meghallotta a tiszteletes ziháló hangját. A hajó jobb szélén lévő külső korlátba kapaszkodott. Ed nem gondolkodott, csak ösztönösen cselekedett. Kirántotta zsebéből az ezüst távcsövét és a kormánykerékbe ékelte, remélve, hogy pár percig képes lesz egyenesben tartani a hajót. Odafutott az életéért küzdő Svenhez és igyekezett visszahúzni azt a hajóra, ám a következő hullámtörésnél kis híján ő is átesett a korláton. A kezük csúszott a jeges víztől. A tiszteletesen már látszott, hogy nem képes tovább tartani magát és elengedi a kezét. Ő tovább próbálta azt tartani, de érezte, hogy a kezek kicsúsznak az övéből.

-Ááh segíts! – kiáltott torkaszakadtából Sven.

Ekkor, az utolsó pillanatban elengedte az öreg kezét és átfutott az agyán ,hogy nem nyúl utána ,de még épp időben megragadta annak ruháját, majd minden erejét és testtömegét összeszedve felrántotta őt a hajóra. Bármennyire is megvetette őt, a halálát sem akarta.

Éppen igyekeztek felállni, amikor egy újabb, nagy erejű hullám rázta meg a hajót. A lökés következtében mindketten végig zúgtak a felső szintről levezető lépcsőn. Ed érezte, hogy minden végtagja lüktet a fájdalomtól, a halántékáról pedig folyt a vér. Felemelte a fejét. Sven ott feküdt mellette, a ruhája véres volt ugyan, de nyitva volt a szeme és úgy tűnt, szabályosan lélegzik. Ezután a hajó orra felé pillantott. Először azt hitte egy hatalmas hullámot lát maga előtt, de tévedett.

Teljesen elakadt a lélegzete.

Egy gigászi méretű, kígyószerű lény volt előttük.

Ahogy haladt tekintetével felfelé a lény testén, az úgy vált egyre nagyobbá és nagyobbá. Úgy tűnt mintha soha nem érne véget. Már szinte teljesen begörcsölt a nyaka, mire megpillantotta a fejét...A vér jéggé fagyott az ereiben. Sosem látott még ehhez foghatót. Leginkább olyan volt, mintha egy kígyó és egy sáska keveréke lenne, csak több szemmel.

Ekkor a szörny alsó állkapcsa elkezdett három felé nyílni. Villámok cikáztak belőle. Mintha a vihar villámaina a szájában tartott volna, egy komoly különbséggel; ezek a villámok vörösen izzottak. Olyan nagy volt, hogy játszi könnyedséggel belefért volna a szájába akár az egész hajó.

– Leviatán! – üvöltötték az emberek körülötte – Maleck fenevadja!

A hajó legénysége méhkas módjára felbolydult. Többen eszükét vesztve ugrottak a tengerbe. Voltak, akik nyílpuskákat ragadtak és löni kezdték a bestiát. Ám a nyílveszők apró kavicsok módjára pattogtak le róla. Olyan volt, mintha acélból készült páncél lenne rajta. Sőt, ahogy jobban szemügyre vette szinte meg volt róla győződve, hogy az egész lény mintha valamiféle fémből lenne. Fekete fémből... főleg a feje tűnt úgy mintha csak mesterek kovácsolták volna... a teste pedig mintha több különböző fekete csápból fonódott volna össze egy hézagos egészset alkotva... miközben a lény teljesen olyan hatást keltett benne, mintha nem is hús-vér fenevad lenne.

– Mégis... mi... miféle... szörnyeteg ez? – mondta teljesen elfehéredett arccal, szavait elszórva a viharban.

A szörny ekkor mintha felüvöltött volna. A hang, amit hallott semmilyen korábbi hanghoz nem volt fogható, amit eddig életében hallott. Mintha acél kardokat akarnának üvegen kiélezni a túlvilágon. Olyan élesen hasított belé a fájdalom, hogy képtelen volt bármi mást csinálni, mint,

hogy a fülére tapassza a kezét és összeszorított fogakkal várja, hogy véget érjen a nem evilági zaj.

Néhány másodperccel később már biztos volt benne, hogy megsüketült, azért nem hall már semmit. Összeszedte minden erejét és felállt. A hajó imbolygott, szinte már teljesen elfordult és a hullámokkal sodródott. Ha nem változtatnak irányt azonnal, néhány percen belül a hullámok vagy a szörny martalékai lesznek. Amennyire jární tudott, megragadta a tiszteletest és talpra segítette. Rendkívül halkán, de hallani vélte az öreget.

– Az... Őr... csak... a...Szent... meg!

Nem igazán tudott kihámozni többet az öreg szavaiból, így inkább ismét a bestiára nézett. Az továbbra is egy helyben állt és egyre nagyobbra nyitotta a száját. A villámok már olyan fényesen izzottak benne mintha magába a napba nézett volna. Ekkor megpillantotta a kormányost, aki szigonyokkal a kezében, vérző fejjel rohant feléjük a tiszti kabinból.

– ... kell a...szeme... közél!

Csak a felét, ha hallotta annak, amit mondott, de mindent értett. Elvette Ser Patwicktől a szigonyokat és a hajókormány felé mutatott. Patwick pedig bólintott.

– Edward! Az ereklye! Az ereklyét minden áron meg kell mentenünk! – kiabált Sven, ezzel is biztosítva róla, hogy a hallása most már visszatért.

– Magunkat kell mentenünk!

Majd erősen megragadta a papot és elindult vele a mentőcsónakok felé.

Sven ellökte őt magától, elesett és a kapitányi kabin felé kezdett mászni.

– Bolond vénember, nincs időnk erre!

Azzal megragadta a karját, de Sven ellökte azt és magától feltápászkodott.

– Ne aggódj miattam, tywhorni! Menj és mentsd a többieket! – mondta, majd, amilyen gyorsan csak mozogni tudott bement a kabinba.

Ő csak káromkodott egyet, majd dühösen hátat fordított a papnak. Ekkor a hajó száznövevény fokos fordulatot vett és ő teljesen elvesztette egyensúlyát. Elesett, majd hirtelen csúszni kezdett a fedélzet jobb oldala felé. Teljes erejével belevágta az egyik szigonyt a hajó padlójának deszkájába és úgy tartotta meg magát. Ahogy a hajó fordult, ő pont szembe került a szörnyel. A szemei vörösen izzottak mintha csak a villámok tiszta energiájából lettek volna. A szörny feje követte a hajó mozgását. Ekkor az egyik hullám szinte majdnem felborította a hajót. A szörny pedig rájuk lőtte az eddig összegyűjtött összes villámot a szájából.

Hatalmas, izzó, vörös gömbként szelte át a viharos félhomályt. Bevilágítva a teljes hajót és annak környezetét.

Hatalmas robbanás és vakító fény.

A vitorlák megsemmisülő ropogása és halálhörgés halatszott. A villámgömb letarolta a hajó összes vitorláját. Csak két néhány méteres csonk tanúskodott egykori hollétükről. A hajó teljesen megfordult. Most már háttal álltak a bestiának, de a vitorlák nélkül lassulni kezdtek. Ha az a hullám nem kapja el őket, a szörny pontosan telibe találta volna a hajót és már rég a tenger fenéken lennének.

Ed felállt. A vitorlák égő, kormos hamufelhője lengte be a hajót. Egy ember félbeszakadt füstölgő teteme hevert néhány méterre tőle. Összeszorította az állkapcsát és nyelt egy nagyot, majd amilyen gyorsan csak tudott, felrohant a felső szintre. Mr. Patwick falféher arccal, teljesen kétségbeesetten próbálta kormányozni a hajót, közben pedig folyton hátra-hátrasandított a szörnyre.

– Patwick! Ha még egyet ránk lő, végünk! Azonnal el kell hagynunk a hajót!

Úgy tűnt, hogy a kormányos mondana valamit, de egy kósza hang sem hagyta el a száját. Csak zihált és tátogott. Ed megragadta a ruháját és magához húzta.

– Hajót elhagyni, ez parancs!

A kormányos remegő fejjel bólogatott, majd nekiiramodott a lépcsőnek.

– Hajót elhagyni! Hajót elhagyni! Ez parancs! Mindenki a csónakokhoz! – üvöltötte Ed, amilyen hangosan csak tudta.

Többen is összenéztek, majd a csónakok felé vették az irányt.

Ismét a szörnyre nézett. Az egy hirtelen mozdulattal a tengerbe fúrta magát, hatalmas hullámokat vetve maga körül, amelyek a vihar hullámaival összeadódva még nagyobb hullámokat eredményeztek. Ed a kormánykerékbe kapaszkodott és igyekezett felkészülni a lökésre. A szerencse ezúttal is velük volt a hajó pedig ismét egyben maradt.

Amikor felnézett a vízben mindenhol embereket látott, ahogy az életükért küzdöttek. Több csónak igyekezett összeszedni őket. A legtöbben viszont nem mozogtak, csak a víz tetején lebegtek. Ed összeszorított fogakkal, lélegzetét visszafojtva figyelt. Fél szemmel a többi hajót kereste miközben a szíve a torkában dobogott.

Ekkor megpillantotta az egyiket, legalábbis azt, ami maradt belőle; a roncsokat.

Úgy tűnt mintha a hajó kettészakadt volna és már csak a két vége látszott ki a vízből.

– Az istenekre...!

Ha van bennük irgalom, talán megkönyörülnek rajtunk, gondolta tovább magában, maga sem értve, miért fordult most feléjük.

Hatalmasat villámlott. Néhány másodpercre olyan fényárral árasztva el a területet, hogy még a tengert is szinte átvilágította. Ekkor Ed egy másodpercre megpillantotta a szörnyet a tengerben. Olyan nagy volt, hogy tíz hajó sem lett volna akkora hozzá képest hosszában. Egy percre levegőt is elfelejtett venni, annyira megrázta a látvány. Ismét villámlott, ám ekkor már nem látta a szörnyet. Hirtelen megpillantotta a harmadik hajót a távolban.

Tomas hajóját.

Látta, hogy többen már mentőcsónakokban menekülnek róla, ám sokkal többen voltak, akik csak a vízben hanykolódtak a könyörtelen hullámok között. Ismét villámok szeltek át az eget és akkor megpillantotta a szörnyet, amint éppen a felszínre tör Tomas hajója alól, a másodperc tört része alatt porrá zúzva azt.

Ed kővé dermedten állt. Lelassult körülötte a világ. Halk, tovatűnő morajlások, sikolyok úsztak el a levegőből a túlvilágra. Körülötte a hajón maradt utolsó emberek is a vízbe vetették magukat, mentőcsónakok híján. Ekkor megpillantotta Svent, ahogy a hóna alatt az ereklyét szorongatva rohan kifelé a kapitányi kabinból. Ed oda akart kiáltani neki, de nem jött ki hang a száján. Ám Sven megtorpant és körülnézett. Megpillantotta őt és gondterhelt arccal felé intett.

Lehet, hogy itt lenne az ideje nekem is elbagyni a hajót? A vízben lebegő emberekre nézett. Két órán belül több mint fele halott lesz ebben a jeges vízben. Ha ezt a hajót valahogy meg tudná menteni...Ekkor ismét a szörnyre pillantott. A fenevad teljesen belemerült a tengerbe, csupán a hatalmas feje látszott ki. Kítátotta a száját és ismét lött, ám ezúttal a mentőcsónakokkal teli emberekre, Ed pedig elborzadt. A lény testéből kis villámok futottak szerte-szét

a vízben. Ahogyan szétterjedtek, azon nyomban halálra perzseltek a vízben hanykolódó túlélőket.

– Lemészárol bennünket... – motyogta szinte teljesen önkívületi állapotban.

Vett egy mély lélegzetet, majd még kettőt, és igyekezett visszarántani magát a tehetetlenségből...A kezében lévő három szigonyra nézett. Erősen rámarkolt, majd egy éles mozdulattal rántott egyet a kormányon és amennyire tudta a szörny felé igyekezett kormányozni a hajót. Viszont az erőteljes hullámok és az árbócok hiánya cseppet sem tette könnyűvé a dolgát.

Ekkor egy hatalmas ordítás hasított a fülébe.

Odakapta a fejét; Sven volt az. Az egyik matróz épp egy tört húzott ki a tiszteletes hátából, majd egy gyors mozdulattal még kettőt szúrt az oldalába is. A tiszteletes összerogyott, de továbbra is szorosán húzta magához az ereklyés dobozt. A matróz arcon rúgta, majd kifeszítette a kezéből a zsákmányt. Ő nem akart hinni a szemének. Otthagyta a kormányrudat és a korláthoz rohant.

– Sveeen!– üvöltötte.

A matróz meglátta őt és azonnal futni kezdett a hajó széle felé, ahol már egy mentőcsónakban várta néhány társa.

– Rohadékok! – ordított utánnuk torkaszakadtából.

A hullámok rázták a hajót. A szörny egyre közelebb és közelebb került hozzájuk. A szigonyokat a korláthoz támasztotta, amik azon nyomban el is dőltek. Egyet gyors felkapott, visszatartotta a lélegzetét, bemérte a távot, majd teljes erőből elhajította azt a matróz felé.

Talált!

A lándzsa a matróz combját átszelve a hajó padlójába fúródott, odaszögelve azt.

A matróz felüvöltött, majd elterült a padlón elejtve a ládát. A mentőcsónakban lévő társai vérszomjasan vicsorogtak felé az egyikük pedig megpróbált rögvest felmászni a hajóra. Ekkor hirtelen egy nyílvevő szúrta át a nyavalyás halántékát, majd az a háborgó vízbe esett. A hajón tartózkodó valószínűleg utolsó két katona volt az. Egyikük leadott még néhány lövést rájuk, majd felé fordulva bólintott, miközben a másik odalépett a vérében fetrengő matrózhoz és elvágta a torkát.

– Sven! – kiáltotta ismét miközben lerohant a felső szintről.

A tiszteletes úszott a vérben. Ószes szakálla vörösen csillogott, csak foltokban lehetett kivenni annak eredeti színét. Ő gyorsan ülő helyzetbe segítette, miközben az öreg vért köpött. Köhögve motyogott valamit felé, de az teljesen érthetetlen volt. Csak a vér bugyogását lehetett hallania a szájából. Remegő kézzel mutatott a padlón heverő díszes kis ládára.

Minden utolsó erejét összeszedve még odahúzta magához őt és a fülébe suttozta:

– a... lád... káh... ba... kghöm... vigy... a... khrööh... kér... Em... khöhm.

A tiszteletes üveges tekintettel meredt maga elé. Ő lecsukta szemeit, majd óvatosan odébb fektette annak élettelen testét.

Ekkor a két katona odalépett hozzá egyiknek a kezében számszerű volt a másikonál szigonyok és a láda.

– Kapitány, a papok nem hajlandók elhagyni a hajót szüntelenül csak imádkoznak, azt mondják...

Abban a pillanatban vakító vörös fény árasztott el mindent, a katonák arca pedig megmerevedett.

Amikor kinyitotta a szemét csupán sípolást hallott, semmi mást. A tudata lassan kúszott vissza a valóságba.

Füst és hamu bűze töltötte meg az orrát. Végtagjait alig bírta megmozdítani.

Ez lenne hát vég?

Erőlködni kellett, hogy nyitva tudja tartani a szemét; a tompa füstködön keresztül vakítóan lobogtak a lángok. Ekkor döbbsent csak rá, hogy a mellkasát elárasztó tompa fájdalom, ami eddig nyomta a testét, valójában egyik társának teteme volt.

Elöntötte a borzalom, amint felismerte a matróz ruháját. Lelőkte magáról az élettelen testet, majd a hátára fordította.

Tomas öccse volt az.

Bassza meg! Szerencsétlen kölyök... Mindenáron bizonyítani akart, ezért jött az ő hajójára és nem a bátyja parancsnoksága alá szolgálni.

Deréktől lefelé leszakadt mindene. A kezei még enyhén mozogtak, de már csak az idegtől. A szeméből már rég kihuny a fény.

Gyengéden csukta le a semmibe meredő véres szempárt. *Szerencsétlen kölyök!* – futott át ismét az agyán. *Az első útja volt.*

Nem volt idő a gyászra. Még nem. Végignézett magán. Néhány kisebb égéstől, vágásoktól és a vérző fejtől eltekintve még egyben volt.

Utha, - jutott eszébe a fiú neve. Ő kapta a többit. Az életét köszönheti neki.

Szaporán kezdte venni a levegőt, de szinte csak köhögni tudott, olyan tömény volt még a füst. Körül akart nézni, de ekkor a hajó emelkedni kezdett ő pedig csúszni lefelé a hajó padlóján. Ekkor realizálta csak, hogy a hajó hátulja szinte teljesen eltűnt és most nagyjából harminc fokos szögben süllyednek a tengerfenék felé.

Magához vett egy a padlón heverő kardot, majd gyorsan odahúzta magát a korláthoz. Utha és Sven teteme szépen

lassan csúszni kezdett lefelé, egyenesen a tengerbe. Ekkor megpillantotta a ládát, legalábbis azt, ami maradt belőle. Szinte felismerhetetlenül eldeformálódott és hiányzott a teje. Egy furcsa tárgy volt benne, amely leginkább egy nyílpuskára emlékeztette őt. Viszont kisebb volt, fémből készült és hiányzott a nyílvető része. *A szent ereklye.* Futott át az agyán. Sosem látott még ilyet, de valamiért meg volt róla győződve, hogy az valamiféle fegyver.

A láda tartalma csúszni kezdett. Ő pedig megpróbált minél gyorsabban mozogni, hogy még idejében elérje azt, ám Utha teste megelőzte és a tengerbe sodorta a ládát és annak különös tartalmát is.

Gyors vett egy mély lélegzetet, majd utána ugrott.

A jeges, sós víz marta a szemét és a sebeit, de nem törődött vele. Minden erejével azon volt, hogy megtalálja az ereklyét. Ekkor Sven teste úszott be elé. Igyekezett megőrizni hidegvérét és egy laza mozdulattal eltolta maga elől. Tovább úszott, de sehol sem látta a szent tárgyat. Túl zavaros volt még a víz. Ha másért nem is, de Sven miatt is meg kellett, hogy találja. Vajon az öreg végül azt akarta mondani neki, hogy vigyázzon a lányára? Bármennyire is szeretett volna ennek a végakarátának eleget tenni úgy tűnt, az ő utolsó percei is meg vannak számlálva.

A vízben mindenfelé törött deszkák és különböző törmelékek úsztak. Felszerelések, papírok, különböző étkek és tárgyak... majd megpillantotta a főárbóc maradványát is.

Ahogy viszont még lejjebb nézett borzalmas kép tárult a szeme elé.

A papok megcsonkított tetemei... nyugodtan, lassan lebegtek a tengerben. Mindezt pedig túlvilági csend vette körül... már egyikük sem élt. Elfordította a fejét és tovább kezdte keresni az ereklyét. Már igencsak fogytán volt a levegője, amikor hirtelen megpillantotta a különös tárgyat.

Az ezüstös fém fegyveren különböző aranyozott díszcsíkok csillogtak. Szinte könyörögve kérte, hogy ő magához vegye. Egy törött gerenda mély repedésébe ékelődött be és a hajóval együtt süllyedt lefelé a mélybe. A hajóba kapaszkodva húzta magát egyre lejjebb és lejjebb, amíg végül nagy nehezen el nem érte azt. Szorosán megmarkolta, majd amilyen gyorsan csak tudott, elkezdett visszaúszni a felszínre.

A levegője ekkorra szinte már teljesen elfogyott. A tüdeje kegyetlenül szúrt, de ő már csak a célt látta maga előtt. Ám ahogy úszott felfelé, ismét megpillantotta a lényt. Gigászi méretei mellett a vízben úszó rakományok, emberek és törmelékek porszemeknek tűntek csupán. A lény egyes részei fémesen csillogtak, máshol viszont piros fény áradt belőlük, de a lény maga továbbra is éjsötét volt. A szörny testét képző furcsa csápok hirtelen csavarodtak egyet, majd teljesen szétnyíltak. Nyolc, jól látható karrá válva szét. Olyan volt, így mint egy gigászi polip. *Egy Kráken.*

A sötét vízben is látta, ahogy a lény szája és feje egyre fényesebben izzik. Elkezdett úszni és felkapaszkodni a hajón, amilyen gyorsan csak tudott. Az utolsó pillanatban sikerült felhúznia magát a süllyedő roncsra. Hatalmas sistergés csapta meg a fülét, amelyet forró vízpára kísért. A vörös villámok a tengerben cikáztak, felperzselve mindent, amit csak találtak.

Néhány csónak azonban még állta a sarat. Az egyikben megpillantotta Patwicket a másikban pedig Tomast, ahogy néhány katonával és szigonyokkal felszerelve eveznek a bestia felé. A szíve nagyot dobbant. Barátja még életben volt, de inkább vált egyik percről a másikra kétségbeesetté, mint boldoggá.

– Neel! Tomas hagyjátok! Meneküljetek! – ordította torcaszakadtából, de nem hallották őt.

– Gyere csak! Gyere te ocsmány dög!– üvöltötték, majd lőni kezdték a fejét nyílpuskákkal.

A szörny figyelmét felkeltették, de semmilyen kárt nem okoztak benne. Elkezdtek teljes erőből szigonyokat hajítani felé, de azok úgy pattogtak le róla mintha csak egyszerű gallyak lennének. Ekkor a süllyedő hajó roppant egyet és szinte teljesen függőleges irányba állt, majd még gyorsabban kezdett süllyedni. Tudta, hogy már csak néhány perc és a hajó teljesen alámerül a mélységnek.

Elkezdett felfelé mászni a hajó oldalának korlátjain, mintha csak egy létra lenne az.

Ekkor üdvrivalgást hallott. Gyorsan hátranézett. Valaki sikeresen beledobta a szörny egyik szemébe a szigonyt. A szája széle mosolyra rándult. Ám úgy tűnt, a szörny semmit sem érzett meg az egészből. A szigony apró pálcikának tűnt csak a vörösén izzó szemben. A lény újra kitérítette a száját és lőtt. A vörös gömbvillám porrá robbantotta a hajót és minden mást is, több méteres körzetében. Ekkor egy pillanatra lehunyta a szemét. Összeszorította a fogait és vett egy mély lélegzetet az orrán keresztül.

Idegesen a kezébe vette a fegyvernek vélt tárgyat. Bal kezével tartva magát a korlátnak feszült. Kicsit oldalra dőlt, hogy kihajoljon mögüle. Jobb kezében az ereklyével igyekezett bemérni a szörnyet. A célzó tüske teljesen más volt, mint bármilyen eddig használt egykezes nyílpuskán, de valamiért biztos volt benne, hogy hasonlóan kell használni. A szörny ekkor egy újabb vörös hullámot engedett ki a testéből. Végérvényesen kivégezve a még itt-ott szenvedő túlélőket a vízben, a barátjával együtt, akit így kis időn belül másodjára veszített el.

Lélegzetvisszafojtva koncentrált. Fogalma sem volt, hogy mit várjon ettől a fura fegyvertől, de jelen pillanatban

nem volt semmilyen jobb ötlete. Célzott. Bemérte a lény fejét, majd meghúzta a ravaszt.

Halk kattanás.

De semmi.

Meghúzta újra meg újra, de nem történt semmi.

Érezte, hogy itt a vég. Vagy a szörny végez majd vele, vagy pedig a jeges óceán.

Emma arcát látta maga előtt, a szemébe pedig könnyek szöktek. Lehajtotta a fejét és a fegyverrel a kezében dühösen teljes erőből a korlátba csapott.

Bassza meg!

Már épp készült eldobni a hasznavehetetlen tárgyat, amikor az hirtelen egy halk, fura kattanást adott ki, amit egy még furcsább rövid kis sípolás kísért. Élesen világító zöld fények jelentek meg a fegyver oldalán egy keskeny csíkban, a markolatnál pedig néhány világító zöld pont.

A hajó ekkora már szinte teljesen elsüllyedt. Néhány méter, ha hátra volt még belőle. Ő pedig gyorsan felkapaszkodott a legvégére, ott pedig a hajó orrát díszítő, gondosan kifaragott Scráf istennőbe. A szörny viszonylag közel volt hozzá, de háttal állt neki. A távolban lévő túlélőket gyilkolta könnyörtelenül. Vett egy nagy levegőt, határozottan célzott, majd ismét meghúzta a ravaszt. Vakítóan izzó, zöld fény-sugár csapódott a szörny oldalába, enyhén megperzselve annak fémes testét.

– Ez az! – kiáltott fel örömittasan, majd elkezdte olyan gyorsan húzni a ravaszt, amilyen gyorsan csak tudta. Fény lövedékek tengerét zúdítva a bestiára.

A szörny megfordult. A találatok inkább csak horzsolásnak tűntek, mintsem komolyabb sérülésnek, de ő nem adta fel. Szüntelenül tüzelt rá.

– Gyere csak! – kiáltotta.

Igyekezett a szörny fejét célolni. Úgy tűnt, arra figyel fel a leginkább. A hajóból már csak a néhány méteres rúd maradt. Felkapaszkodott rá és a bal karjával majd lábával tartva magát félig lefelé lógott róla. Muszáj volt kerülnie a vizet, mert még őt is halálra perzseli a lény, mint mindenki mást. A szörny ekkor kezdett kiemelkedni a vízből. A teste a másodperc tört része alatt teljesen felemelkedett. Szabályosan lebegett.

Teljesen elakadt a lélegzete... kikerekedett szemekkel figyelte, ahogy a bestia felé repül és a csápjaival teljesen körülveszi őt és a körülötte lévő több száz méteres roncs és ember temetőt. Mintha csak egy gigantikus pók hajolt volna most fölé. Ő szinte már a vízben állt, csak pár másodperc volt még hátra, míg teljesen el nem nyeli a tenger. A fegyver már olyan forró volt, hogy szétégette az elhűlt kezét. Ekkor a szörny kitérte a száját és vörös villámok kezdtek cikázni körülöttük, de nem csak a szájából, a csápjai között is.

Üveges tekintettel nézte, ahogy a villámok összeállnak egy gigantikus fényé fölötte.

Még utoljára belenézett a szörny szeméibe, vett egy mély lélegzetet és belelőtt a vörösén izzó gömbbe.

Emma

Egyre szaporábban vette a levegőt. A szíve hol a torkában, hol a gyomrában dobogott. Erősebben és erősebben kezdte markolni a takarót. Érezte, ahogy kiveri a víz. Ed forró lehelete perzselte a bőrét. Az ajkaiba harapott, ahogyan egygé vált vele. A légzése hirtelen megállt. Minden porcikája megremegett. A világ pedig egyik pillanatról a másikra megszűnt körülötte.

Az éjjeli égbolt csillagai kezdtek felragyogni a szemei előtt. Egyszerre érezte a bőrén a hűs, éjszakai szellőt és szerelme forró ölelését.

– Ed... – fordult volna felé, de a hangja elcsuklott.

Egyedül volt.

Hirtelen nem érzett mást, csak dermesztő hideget maga körül.

Kiáltani akart, de egy hangfoszlány sem hagyta el a száját.

Nem látott már mást csak vizet és sötétséget, a végtelen óceánt.

Fulladni kezdett. Levegő után kapkodott, de csak a sós vizet érezte a szájában. Marta az orrát és a torkát, ahogy megállíthatatlanul belé áramlott, szétfeszítve a tüdejét...Egy ideig még kapálózott majd már csak lebegett...

Holttestek vették körül. Katonák, matrózok, papok... és köztük az apja. Fehérre fagyott arccal, üveges tekintettel nézett felé.

– Apa...! – kiáltani akart, de nem hagyta el hang a száját. Érezte, ahogy a könnyei egygé válnak a tengerrel.

– Apa!

Kiáltott ismét, de csak a halál néma csendje vette körül.

Emma! – hallatszott egy hang a távolból. De nem az apjái volt.

Emma, gyermekem!

Most már tisztábban hallotta, egy ismerős, idős női hang volt.

Ébredj! Én vagyok az, Iona!

Ébredj! El fogunk késni!

Ekkor kinyitotta a szemét. Az ágyában ült. Mintha csak ekkor jutott volna ismét levegőhöz, úgy kezdte el kapkodni azt. Körülötte minden vizes volt. Lassan a dajkára nézett, az pedig gyöngéden a homlokára tette ráncos kis kézfejét.

– Csak egy rossz álom, gyermekem... Hmm reméljük, hogy nincs lázad – a dajka összeráncolta homlokát, majd elvette a kezét. – Rendkívül forró vagy kincsem, azonnal hozok neked hideg borogatást!

Mire válaszra tudta volna nyitni a száját a dajka már kilépett a szobából.

Megpróbált kimászni az ágyból, de ekkor éles fájdalom hasított az oldalába. Kissé megemelte a takarót és végigsimította tenyerével a fájó pontot. A hasa most már tagadhatatlanul kerekedett. Bármennyire is igyekezett rejtegetni azt, még dajkája elől is, a napjai kétségtelenül meg voltak számlálva.

Kicsivel később megérkezett Iona, néhány vizes ruhával az egyik kezében, a másikban pedig egy kis tálcányi gyümölcessel. Emma gyorsan visszaült az ágyba, háttal az ágytámlának és igyekezett gyorsan betakarni magát. A dajka letette a tálcát az ágy szélére és leült mellé.

– Le kell cserélni a vizes ruháidat és a lepedőt kedvesem.

– Nem. Hagyd csak – motyogta Emma.

– Ne makacskodj! – szólt rá Iona, de ő csak még inkább igyekezett elbújni a takaró alá.

A dajka rosszállóan nézett rá, majd elkezdte betakar-
gatni a vizes ruhadarabokkal a kezeit és homlokát.

– Így nil! Most pedig egyél pár falatot és igyál egy keveset
– s azzal a mozdulattal kitöltött neki némi vizet a komódon
lévő kancsóból az egyik serlegbe.

Elvette a vizet, ivott belőle pár kortyot, ami kissé félre-
ment, így köhögéstől küszködve inkább csak letette a serleget.

– Ajj! –sopánkodott a dajka. – Ne olyan mohón!

– Semmi bajom! Iona, azt mondtad elkészünk. Mennyi
az idő?

– Tizenegy múlt, de ilyen állapotban gyermekem jobb,
ha itthon maradsz és pihensz. Atyád is így akarná.

– Nem! –rázta meg a fejét. – Nincs semmi bajom, ez
csupán egy lázalom volt. Iona, kérek, most hagyj magamra
a készülődésben és mond meg Ser Jasmitnek, hogy tizenöt
perc múlva álljanak készen az indulásra!

– Rendben van gyermekem, ahogy gondolod... biztos,
hogymeg ne segítek?

– Nem kell Iona köszönöm, egyedül is boldogulok.

– Értem. Csak tudod továbbra is furcsa számomra,
hogymeg az utóbbi időben miért nem szeretnéd, hogymeg segítek
neked az öltözködésben – hajtotta le a fejét a dajka miköz-
ben gyanakvóan nézett rá.

– Lassan tizenhét éves leszek, Iona. Egyedül is boldo-
gulok, ennyi az egész – mosolygott rá kedvesen.

Iona szemei sokatmondóan mosolyogtak vissza rá. Ez-
után felállt és mielőtt még kilépett volna a szobából, ismét
a lány felé fordította tekintetét.

– Bátorkodtam édesanyád fekete ruháját előkészíteni,
Emma. Az derék tájon még jobban takar – majd kedvesen
rámosolygott mielőtt kilépett volna az ajtón.

Megsemmisülten ült az ágyban, hirtelen csak arra tudott
gondolni, hogymeg otthon marad és elbújik a világ elől.

De nem tehetett.

Ha van olyan esemény, amit ő, Sven főtiszteletes lánya semmiképpen sem hagyhat ki, az Godrick király temetése.

Nem csak azért volt furcsa az édesanyja ruháját viselnie, mert ez volt az első alkalom. Sokkal inkább mert a terhessége miatt vette azt föl. Ráadásul temetésre. Rossz előjel, amelyről egyből az édesanyja sírja, majd az apja vízbefúlt holtteste villant be elé. Gyorsan kiverte ezeket a gondolatokat a fejéből. Igazított még egyet a kissé hanyagul összefont haján, amit egy fekete fátyollal fedett el, majd kilépett a szobából.

Ahogy haladt lefelé a lépcsőn, egyre feszélyezettebben érezte magát. A ruha ugyan valóban takart derék tájon, de mindenhol máshol bő volt rá.

Ijedten visszafordult és ezúttal kért egy kis segítséget is a dajkájától. Iona igyekezett szorosabbra húzni rajta a ruhát, de úgy már igencsak szembetűnő volt a kerekedő kis pocak. Végül elhagyták a fűzőket és egy kisebb, fekete kabáttal oldották meg a dolgot. A testőrség tagjai Ser Jasmit vezetésével már készen álltak. Ahogy az öreg kocsis is a négyfogatos, fekete tölgyfa hintóval.

A kocsiuton némán ültek kettesben Ionával. Csak a lovak halk baktatása hallatszott.

A zsibogó város most kísérteties csöndbe burkolózott. Mindenki gyászolt. Nem játszottak a gyerekek az utcán. Nem hirdették portékáikat a kofák. A katonák is, mintha halkabban meneteltek volna. Emma kezdte egyre kellemetlenebbül érezni magát. Olyan volt, mintha ez az út az örökévalóságig tartanak. Pedig nem laktak túl messze a templomtól.

Az álom járt most a fejében. Szüntelenül csak arra tudott gondolni, hogy vajon az édesapja és a szerelme jól

vannak-e. Már hónapok óta úton voltak és rettentően keveset hallott felőlük. Az a három levél, és az, amit legutóbb kapott már lassan két hónapja volt. Már biztosan célba kellett érniük, akár már hazafelé is tarthattak. A levelek elveszhetnek ilyen messzeségből, ezt jól tudta, de ha bármi bajuk esett... A szíve összeszorult a gondolatra, hogy mindkettőjüket egyszerre veszítheti el.

Égető fájdalmat érzett a mellkasában. Mintha csak egy üllőt helyeztek volna rá. Rendkívül nehezen kapott levegőt. Iona aggodalmasan nézett rá, de ő csitította. Ezek a fájdalmak hétről hétre fokozódtak. Soha nem félt még ennyire a haláltól. Mikor az édesanyja meghalt, még nagyon kicsi volt, nem érte még föl ésszel. De ez most olyan közel volt, hogy érezte mindenhol a jelenlétét. Nem tudott aludni egy pihentetőt azóta. Az, hogy ma elaludt csak a kimerültségének volt köszönhető. Erősnek kellett maradnia. Mert ha elveszíti magát, elveszítheti azt a benne fejlődő kis életet is, ami most még mindennél törekenyebb.

Ahogy a templom felé haladtak, a főúton a temetésre igyekvő embereket nézte. Időseket, gyerekeket. Férfiakat és nőket. Édesanyákat, özvegyeket. Katonákat. Szerelmeiket. Lassú, fekete cseppekben folytak végig a könnyek az arcán, lemosva szeméről a sötét festéket.

– Mi a baj, kedvesem? – szólt hozzá Iona halkán miközben gyöngéden megfogta a kezét.

Ő igyekezett óvatosan megtörölni az arcát nehogy teljesen elkenje a sminkjét, majd szomorúan a dajkájára nézett.

– Aggódom édesapámért.

– Ó, kincsem – szólt együtt érzően a dajka, majd odaült mellé és átölelte.

– Nem lesz semmi baj, gyermekem. Az istenek vigyáznak rá az úton. Ők maguk jelölték ki, hogy megváltson bennünket. Biztos vagyok benne, hogy sikerrel jár majd.

– Köszönöm, Iona – szífogott – Megnyugtató ezt hallani.
– Nincs mit, gyermekem.
– Csak tudod, ma reggel egy álmot láttam, ahol... – itt egy nagyot sóhajtott miközben megpróbálta lenyelni a könnyeit... – Ahol a tengerbe fulladtak mindannyian...
– Jaj, csillagom!
A dajka ismét átkarolta őt.
– Ez csupán egy rossz álom volt. Hidd el nekem, minden rendben lesz.
Percekig utaztak így, néma csendben átkarolva egymást. Végül Ő maga törte meg a kellemes csendet.
– Hálás vagyok, hogy segítettél nekem édesanyám ruhájával.
– Szóra sem érdemes drágám – legyintett a dajka, de látta, hogy nyugtalanul kezd el fészkelődni, majd végül visszaült vele szembe.
Biztos volt benne, hogy a dajka nem mond el neki valamit, így faggatni kezdte.
– Mi a baj, Iona?
Iona ijedten rápillantott, majd ismét a várost kezdte figyelni enyhén eres szemével.
– Semmi, gyermekem – hallatszott a nem túl őszinte válasz.
– Edward, igaz...? – firtatta tovább.
Iona le sem tagadhatta volna azt a halvány, megvető arc kifejezést, amit a lovag nevének hallatán vágott.
– Az a lovag – nyögte ki lassan – Az a tywhorni zsoldos, azaz úgynevezett *jóképű mészáros*...ő a leendő gyermeked apja, igaz?
Lassan bólintott egyet, majd kisvártatva hozzátette.
– Igen, de ő nem csak egy zsoldos, hanem egy lovag kapitány! A Nagy Háború egyik hőse! És rendes neve is

van, Ser Edward, Tywhornból! Rengeteget tett már a királyságért!

– Tudom, tudom... Egy felkapaszkodott csavargó, a Tywhorn félszigetről, aki nem tiszteli az isteneinket...csupán csak a háborúból csinálta meg a szerencséjét – vágta rá epésen a dajka, majd folytatta. – És nem mellesleg nem a legifjabb. Annyi más férfi közül választhatnál gyermekem, fiatal vagy még és gyönyörű!

– Szeretem őt! – vágott közbe. – Ő megértő, kedves. Mindig megnevettet. És az, hogy kicsit idősebb nem érdekel. Még így is jóval szemrevalóbb, mint azok a kölykök, akik folyton udvarolnak nekem!

Iona csak a fejét rázta.

– Mit fog ehhez szólni édesapád, ha visszatér? Még csak tudomása sincs a dologról... Se lánykérés, se esküvő, és már gyermeket vársz.

– Tudod, hogy milyen ember az apám – vágta rá gyorsan – Senkit sem tart méltónak hozzám! Tudod, hogy többször is eljátszott a gondolattal, hogy kolostorba küld... Nem akarok kolostorba menni!

– Én csak azt mondom Emma, hogy gondold ezt át. Fiatal vagy még. Ott van például maga a herceg, Erick. Jóképű, hithű ifjú, aki hamarosan átveszi majd a trónt.

– Ne is hozd őt szóba! A hideg is kiráz tőle.

Akárhányszor Erick herceg közelében volt úgy érezte mintha csak egy darab húsként tekintene rá, amit elfogyasztana vacsorára, a maradékot pedig a kutyáinak adná.

– Edward egy becsületes lovag. Szeret engem és én is őt. Remélem ha majd atyám hazatér...– itt egy pillanatra elcsuklott a hangja, ismét az apja vízben lebegő testét látta maga előtt.

– ...csak remélem, hogy épségben hazaérnek – zárta le a mondatot és egyúttal a beszélgetést is. Elfordult a dajkájától, akin még látta, hogy mondani készül valamit, de aztán inkább magába fojtotta azt.

Az út hátralévő részében csendben utaztak. Még egymás tekintetét is kerülték.

Ő a gondolataiba mélyedt. Eszébe jutott mennyire aggodott Edwardért a lovagi tornán...ha már akkor elmondják az apjának...talán másképp alakultak volna a dolgok. Ekkor enyhén megrázta fejét.

Nem, Ed akkor is elment volna az expedícióra, hogy épségben visszahozza az apámat, ahogyan azt megígérte.

Amikor végre megpillantotta a templomot egy pillanatra megkönnyebbült, ám gyorsan el is kapta a tekintetét. Az istenek szobraival díszített aranyozott körív mindig is elkápráztatta, ám ezúttal meg sem próbálta szemügyre venni a díszes kupolát, annyira maga alatt volt.

A kocsi lassulni kezdett, majd szép lassan meg is állt.

– Megérkeztünk! – hallatszott a kocsis rekedtes hangja.

Még egy gyors pillantást vetett Ionára, majd kiszáratva kiszállt a kocsiból.

A templom körül hatalmas volt a tömeg. Valóban úgy tűnt, a környező városok összes lakója eljött a temetésre, ami nem is volt annyira meglepő, hiszen szinte mindenki szerette Godrick királyt, Rödjord megmentőjét.

A kocsi kísérete igyekezett kicsit elterelni a tömeget, majd a testőrsége felsorakozott körülötte. A nap gyönyörűen sütött, csupán néha törte meg pár sötét felhő tündöklő fényét. A távolban viszont már sokkal inkább gyülekeztek a viharfelhők. Dajkája időközben már odaért mellé. Jobb oldalról pedig Ser Patrick Jasmit, a testőrség vezetője lépett.

– Üdv ismét, Ser – mondta.

– Remélem kellemesen utazott, kisasszony – mosolygott rá az öreg lovag.

– Igen, köszönöm. Szerintem siessünk, van egy olyan érzésem, hogy hamarosan esni fog – sürgette meg lépteit, de valójában csak a feltűnést próbálta elkerülni.

Ahogy elindultak és felnézett a gigászi méretű templomra annak jobb oldali tornyán megpillantotta Scraf istennő hatalmas szobrát. A teremtő ósanya mindig vigyázott rá, ám ezúttal úgy érezte, elhagyta az ő végtelen szeretete. Az aranyozott szobrok három méter magasak voltak, de a hatalmas templom kupolához képest mégis eltörpültek. A fehér márvány falak szinte aranyként csillogtak a napsütésben. Égszínkék ablakai pedig sok ezernyi zafírként ragyogtak. Lehunya a szemét és miközben mentek a templomkapu felé elmondott magában egy imát, melyet egy kószán kicsordult könnycsepp kísért végig az arcán.

Még mielőtt viszont átlépett volna a templomkapun valaki odalépett hozzá.

– Drága Emma, örülök, hogy eljöttél!

A hang irányába kapta a fejét. A herceg volt az. Díszes kísérete szinte a fél teret elfoglalta.

– Anyyira elmélyültem az imában, hogy észre sem vettem, hogy megérkezett...Őszinte részvétem, fenség – hajtott fejet előtte.

A herceg komoran bólintott és egy pillanatra lehunya a szemét.

– Örömömre szolgálna, ha megtisztelnél a társasággal a ceremónia alatt – mondta, közelebb hajolva hozzá.

Gyorsan az őt kísérő Ser Jasmitre és Ionára nézett, de ők csak mosolyogva bólintottak. Tudta jól, hogy nem mondhat most nemet.

A herceg odalépett hozzá és belekarolt, majd együtt léptek be a templom csarnokba.

A csarnok már telis tele volt emberekkel. A csendesen nyüzsgő tömeget kellemesen zengték felül az orgona lágy dallamai. A tömeg pillanatok alatt kettényílt a herceg testőrsége előtt. Csapdába esett kismadárnak érezte magát egy oroszlán karmaiban. Ezt pedig csak tetézte, hogy szépen lassan minden szem rájuk szegeződött. A templomba csak a nemesebbek jutottak be a köznép és pórnép odakintről hallgatta a ceremóniát. A nemesek nyelve viszont fel volt vágva. Bármennyire halkan is suttoztak azt azért ki tudta belőle venni, hogy miről beszélnek.

– Ügyet se vess rájuk Emma, lételemük a pletykálás – vetette oda Erick mosolyogva.

A herceg szavai a legkevésbé sem nyugtatták meg. Legszívesebben elrohant volna mellőle. A gondolatai közé viszont beférkőzött a tömeg susmogása. Szinte ki tudta olvasni a tekintetükből, hogy miket gondolhatnak.

“Szép leány, akárcsak az anyja, de úgy hírlük már nem széplőtelen! A tiszteletes szégyenkezzhet, ha ez igaz!”

“A hercegnek kellene átvennie a trónt, nem az anyjának!”

“Hugbo király leányát kellene elvennie, azzal, megerősíthetné a szövetséget és elejét vehetné egy esetleges háborúnak!”

Bármennyire igyekezett, nehezen tudta türtőztetni magát. Neki semmi köze a herceghez! Még csak az hiányzik, hogy még erről is pletykáljanak. Mit fog majd mondani Edwardnak? Ez az egész...

– Látom, hogy felhúztad magad. Ha gondolod, néhányat nyugodtan karóba húzatok – súgta a fülébe Erick.

A gyomra összerándult. A hercegre nézett és zavartan mosolygott.

– Nem szükséges, Erick. Valóban nem érdekel, miket beszélnek. Csak édesapám miatt aggódom. Tudom, neked sem lehet most könnyű...

Ekkor úgy érezte, az álmában nyelt sós víz ismét elkezd megöltetni a tüdejét.

– Valóban nem könnyű – mondta komoran Erick, miközben a díszes emelvény felé nézett ahol az apja feküdt. – Már évek óta betegeskedett. Azt hittem fel vagyok rá készülve, de...

Erick lassan kifújta magából a levegőt.

– Megrázott – fejezte be a mondatot ő, Erick helyett.

Most először együtt tudott érezni vele. Percekig sétáltak a gyász csendjében, amíg el nem érték az emelvényt. A király fehér aranyozott ruhájában feküdt. Hosszú, ezüst pallosa pihent a mellkasán. A szemét elfedő aranyérmék és az ékköves pánt korona vakítóan csillogtak elszürkülő bőrén.

A herceg elengedte a kezét és fellépett az emelvényre. Megcsókolta atyja pecsét gyűrűjét, majd a homlokát. Sutogott valamit a fülébe, majd lassan elsétált a királyi családnak fenntartott díszes széksorba.

Ő is odalépett a királyhoz, megfogta annak jéghideg kezét és megcsókolta a kézfejét. Ahogy a király ősz szakállára nézett belehasított a fájdalom. Az ő apja is fekehetne itt.

Gyorsan ellépett emelvényről. Már indult volna a távolban lépdelő dajkája felé, de ekkor a herceg felé szólt.

– Emma, kérlek, csatlakozz hozzám – majd kezével egy a mellette lévő üres székre mutatott. Megtorpant, egy pillanatra megpróbált úgy tenni mintha nem hallotta volna Ericket, de az előtte lévők már rég őt nézték. Lassan megfordult, majd kierőszakolt magából egy halvány félmosolylyal egybekötött bólintást.

Az emelvényről kitűnő rálátás nyílt a hatalmas templomcsarnokra. A tömeg nagy része viszont inkább őt és a herceget figyelte, mintsem a királyért imádkozott volna, amitől csak még kellemetlenebbül kezdte érezni magát. Iona és Ser Jasmitel az első sorban álltak, mögöttük pedig

a testőrei. Bármennyire is igyekezett segélykérően mosolyogni feléjük, ők csak mosolyogva megrázták a fejüket. Egyértelmű jelét adva, hogy maradjon Erick mellett.

Ekkor hirtelen a herceg megsimogatta a karját és kacéran rámosolygott. Úgy, ahogy valószínűleg az éppen aktuális ágyasára szokott. A hátán végigfutott a hideg. Egy pillanatra levegőt is elfelejtett venni. Mégis mit képzelsz? Mit akarsz tőle? Ez az apja temetése!

– Semmi gond, Em – mosolygott továbbra is kacéran.
– Igyál velem egy kupa bort, jót tesz, hidd el.

Még csak el sem kezdték a ceremóniát. Inni pedig csak utána volt szokás. De mivel egyre idegesebb volt így elfogadta azt. Remélve, hogy legalább majd kicsit ellazul tőle.

Miközben ivott, folyton Edward járt a fejében.

Bárcsak itt lehetne. Bárcsak áldását adná rájuk az apja. Az ő boldogságuktól zenghetne a templom. Edward erősen belékarolna és ő elveszhetne az ölelésében, a csókjaiban.

Kacér mosoly ült ki az arcára egy kis halvány pír kíséretében. Ám gyorsan az arcára fagyott, amikor összetalálkozott a tekintete Erickével. Úgy tűnt, a herceg már egy ideje le sem vette róla a szemét, amitől csak még kínosabban érezte magát. Legszívesebben elbújt volna a szék mögé, ha teheti.

– Emma? – mosolygott rá csillogó szemekkel Erick.

– Igen? – nyögte ki idegesen, kissé lejjebb csúszva a székben.

– Hm, csak látom, jól esik a bor. Kérsz még egy kupával?

– Öö, nem is tudom.

De a herceg nem várta meg a választ és az egyik szolgáló már tele is töltötte mindkét kupát.

Alig néhány perccel később megérkezett a királynő, Katherine. A csarnokban hömpölygő tömeg ismét ketté-

vált, lágy trombitaszó kíséretében. A királyné hatalmas, fekete ruhája úgy terült végig a csarnok kövezetén, mint egy megáradt, sötét folyó. A herceg felállt és felé sietett. Ezután belekarolt és együtt léptek fel az emelvényhez ahol a király feküdt.

Ismét egyre rosszabbul kezdete érezni magát. Rázta a hideg. Fázott, miközben kiverte a víz. Minél természetesebben próbált viselkedni, de már biztos volt benne, hogy sokan nem a királynőt, hanem őt nézik.

– Minden rendben csillagom? Holtsápadt vagy – hallatszott a királyné hangja.

Megszéppenve csak bólintott egyet és kihúzta magát ültében. Észre sem vette, mikor ért mellé a királynő. Elájult volna egy pillanatra?

– Hozzanak neki egy kupa bort! – Parancsolta. – És nekem is!

Még az előzőt sem fejezte be, de már úgy érezte, hogy ez is megártott neki. Úgy tűnt a királynő nem szándékozott még leülni. Ott állt előtte, amitől ha lehetett, most még idegesebbé vált.

– A királyra! – mondta hangosan, amit többen is megismételtek a tömegeből.

Katherine jó nagyot kortyolt kupája tartalmából, majd cuppantott egyet a végén.

Ő is hasonlóképp tett, azzal a különbséggel, hogy ő anynyira keveset próbált inni, amennyit csak tudott. Egyfelől nem akart berúgni. Másfelől, nemrég egy orvosmester könyvében azt olvasta, a túl sok alkohol nincs jó hatással egy fejlődésben lévő babára.

– Rendkívül csinos vagy ma, Emma – szólt felé a királynő enyhén spicces hangon.

– Köszönöm, felség – válaszolta még mindig zavartan.

– Édesanyád ruhája, igaz?

– Igen, az övé volt.

– Megismerem! Már akkor is nagyon tetszett, amikor először láttam rajta. Ezek a gevenni szabók értik a dolgukat.

Csak némán bólintott és igyekezett némi mosolyt az arcára erőltetni. Alig várta, hogy a királynő leüljön végre és elkezdődjön a szertartás.

De a királynő folytatni kívánta a csevejt.

– Úgy látom, egész kikerekedtél, kedvesem – mosolygott. – Nem is baj, olyan kis csont és bőr voltál mindig! Egyem a kis csini pofid! – majd játékosan megcsípte az arcbőrét, ahogy azt a kisgyerekeknél szokás. Az ő legnagyobb örömére.

– Lassan kezdem érteni, miért is van úgy oda érted a fiam – nevetett Katherine miközben magába fojtott egy kisebb bőfögest.

– Anya...! – szólt közbe a herceg elvörösödő arccal.

– Khmm.. – az udvarnok megköszöri a torkát. – A tiszteletes szeretné megkezdeni a szertartást. Ha volna szíves, fel-ség, elfoglalni az ülőhelyét.

Az udvarnok meghajolt miközben felfordított tenyerét kitarva mutatott a gondosan faragott trónszékre.

– Jól van, jól van. Essünk túl rajta!

Még el sem kezdték, de neki már most elege volt az egész ceremóniából. Az pedig egyenesen bosszantotta, hogy a királynét láthatóan abszolút hidegen hagyja a férje halála. Ericken sem tűnt úgy, mintha nagyon gyászolna. Kéjsóvár pillantását pedig egyre nehezebben tudta elviselni. A tiszteletes megköszöri a torkát és hozzálátott a ceremóniához.

– Azért gyűltünk ma itt össze, hogy lerójuk tiszteletünket őfelsége, a király, III. Godric Van der Mord előtt. Aki Esenworth védelmezője, a Zerathorniak legyőzője, Észak

Szövetségének vezetője és Tüszindor isteneinek leghűségesebb szolgája volt egészen halálig. Foglaljuk hát most imáinkba nevét, hogy az istenek birodalmába belépve mindazon javak megadathassanak néki, amik életében is megadathattak számára. Kezdjük Nagy Joseph negyedik versével, hogy megtisztítsuk bűneinktől lelkünket, hogy ily módon el tudjuk indítani utolsó útjára a királyt.

*"Ó, Tüszindor mindenható urai!
Kérlek, áldjatok meg benniünket,
Tudásotok több mint kincs a mi népünknek!
Ti, kik ismertek benniünket,
Ti, kik láttátok tettünket.
Vért, melyet ontottunk,
Városok, melyeket feldúltunk.
Kincseket, amelyeket elhoztunk,
Szolgák, kiket rabságban tartottunk.
Bűnöket, amelyeket vétettünk,
Bűnökért, amelyekért vétkezünk.
Bocsássátok meg,
Ó bocsássátok meg, minékünk!..."*

Az egész csarnok zengett a megtisztító imától. Ő is lehunyt szemét és fohászkodott Notálhoz. Ám lelki szemei előtt nem a királyt látta, hanem Edwardot és az édesapját. Az imája értük szólt.

*"Hisz tudásotokat túlmutat,
A jelenen s múlton!
Ezért bölcseségeitekre,
Mi templomokat húzunk!
Szavaitokkal pedig,
A hitetlenekben hitet gyűjtünk!"*

Az énekek megtöltötték a hatalmas csarnok minden szegletét. Az utána következő közel fél órában a király dícső hőstetteiről zengett a csarnok, amit nem egyszer egy-egy halk, gúnyos megjegyzéssel is kiegészített a királynő. Kétségtelenül megártott neki a bor. És minél többet ivott, annál inkább képtelenség volt nem hallani azt, amit beszél.

– Oh, ugyan! Úgy be volt szarva Zerathttól, hogy az ország minden pontján kecskéket áldozott és hetekig csak imádkozott. Háh, én meg kidolgoztam addig a város védelmét és a támadási strat. ..strathh...

– Jól van, anya tudom, tudom – hallatszott a herceg hangja. – Te segítetted ki őt mindig a szorult helyzetekből, de nem tudnál együtt érezni kicsit?! Igenis szeretett téged! Belőlem pedig férfit faragott!

A királynő kuncogott egyet, majd legyintett.

– Messze vagy te még a férfitől, fiacskám, atyád pedig nem szeretett engem. Csak a hatalma bebiztosítása végett vett el, majd nagy nehezen belém tett egy gyereket... – itt csuklott egyet –... aztán többet sem nyúlt hozzám.

A királynő kortyolt egy nagyot a borból, majd folytatta.

–... és te is tudod, hogy miért... a kolbászt mindig is jobban szerette, mint a cipót!

Erick felszisszent. Ökölbe szorított keze remegett a dühtől.

– Elég lesz anya! Ne igyál többet! – parancsolt rá a herceg.

– Ugyanmár! Ha nem is imádkozok tisztességesen, de a tiszteletére tisztességesen iszom!

Nevetett egyet, majd teletöltötte a serlegét ismét.

– Nehogy azt hidd fiam, hogy te más...más vagy... ! Miután párszor magadévá teszed ezt a lányt, már nem is fog érdekelni. Mindig van egy szebb, csinosabb vagy épp újabb. Jobban tennéd, ha csak az ágyasoddá tennéd és mondjuk Hugho király lányát vennéd el!

Az ő arca ekkor lángvörös lett. Nem is tudta, hogy elbűjjon, elfusson, vagy visszavágjon, de végül jobbnak látta inkább csendben maradni és a tiszteletes prédikációjára figyelni. De képtelen volt nem hallani őket. Ekkor a herceg odafordult hozzá és megfogta a kezét.

– Kérlek, bocsásd meg édesanyám kirohanásait. Sajnos ő ilyen, ha túl sokat iszik.

A herceg nyugodt hangon szólt, de rendkívül rosszul leplezte benne ingerültségét.

Emma csak nyelt egyet és egyetértően bólintott. Erick azonnal intett az udvarnoknak, hogy vegyék el az anyjától a bort. Az udvarnok helyeslően biccentett, majd gyorsan engedelmeskedett. A herceg ekkor rákacsintott, majd ahogy elhúzta a kezét egy finom mozdulattal végigsimította a combjait is. Emma ijedten összerándult. Ez túl direkt volt ahhoz, hogy csak véletlen legyen.

Mégis mit képzél? fortyogott benne a düh. Gyilkos szemekkel nézett vissza a hercegre, de az már rég nem nézett rá. Az apja testét bámulta üveges szemekkel, miközben nagyot kortyolt a borából.

Bármi is jár a fejében, engem ugyan nem kap meg! fortyogott magában tovább, majd eljátszott a gondolattal, hogy milyen lenne azzal a szép ezüst gyertyatartóval párat lekeverni neki és letörölni azt a kedélyes mosolyt az arcáról.

Időközben viszont a királynő nem hagyta szó nélkül a borának elkobzását.

– Hééé teee! Khühhhmm, Eerick!– rázta a fejét dühösen Katherine, miközben harsányan nevetett.

– Játszani akarod a nagyfiút a kislány előtt, mi?! Nézz csak rá! Ha tippelnem kéne az a hajós lovag, Edward vagy ki, már rég felcsinálta!

Majd nevetve felállt és kissé dülöngélve elsétált a tőlük körülbelül két méterre lévő, kis arany asztalhoz, ahol a több kancsó bor és serleg sorakozott.

– Hmm. Jóképű egy férfi, annyi szent – vetette még oda, majd gyorsan töltött magának egy kupával. Erick föl pattant a székből odaviharzott hozzá, majd kiverte az anyja kezéből a kupát, amit a nő egy hatalmas pofonnal viszonzott neki.

A tiszteletes elhallgatott. Néma csend lett a teremben. Mindenki az öreg királynőt és a herceget nézte. Az ő vére pedig ekkor felforr a dühtől. Egy percig sem akart tovább maradni ebben a fertőben. Felállt a székből és elindult a bejárat felé, de alig tett meg néhány métert a herceg utána futott és megragadta a karját.

– Eressz el! – kiáltott rá.

– Emmal! Nem mehetsz el! – sziszegte miközben olyan erősen szorította a karját, hogy az már kezdett elzsibbadni.

Ismét elkapta a rosszullét. Egy pillanatra biztosan meg is szédült.

Ekkor Ser Jesmit lépett oda hozzá.

– Felség, kérem, engedje el Emmát! – szólt a herceghez határozottan.

Erick szemei vérben úsztak. Vicsorogva nézett a lovagra, amikor hirtelen kivágódott a templom kapuja. Mindenki odafordult, beleértve őket is. Az alak rendkívül viharvertnek tűnt, nem igazán lehetett kivenni, hogy kicsoda vagy micsoda. A nyitott kapun csak úgy dőlt befelé a hideg, esős levegő, mintha az idegen a vihart is hozta volna magával. Úgy tűnt, még néhány alak követi őt mögötte, de továbbra sem lehetett tisztán látni, hogy ki az.

Emma szíve megdobbant.

Lehetséges lenne? Ő...ő lenne az?

– Ed? – csúszott ki a száján.

A herceg szúrós tekintettel nézett rá, majd elengedte a karját.

– Ki vagy, idegen? – szólt emelt hangon Erick.

– A nevem Ser Bernarth Walé – hallatszott a válasz.

Emma csalódottan kifújta a levegőt és igyekezett elhúzódni a herceg közeléből.

– Ser Walél Felteszem édesapámnak jött leróni tiszteletét.

– Az istenek nyugosztalják a királyt, fiam. De sajnos nem ezért jöttem... – hallatszott az öreg rekedtes hangja. – Az én koromban már nem teszek meg ekkora utat, ha az nem muszáj.

Az öreg lovag és kísérete odaért a herceg elé, majd leterdelt és kezet csókolt neki. Emmának ekkor bevillant, hogy ki is ő. Ed egyik barátjának édesapja. Ősz haja és mélyen ráncos bőre arról árulkodott, hogy már jócskán benne van a korban. Azt sem tudta eddig, hogy az öreg még életben van.

– Akkor mi szél hozott erre Ser, ezen a gyászos órán?

– Híreket hoztam, fenség.

– Mifélet? – vont a fel szemöldökét Erick.

Az öreg nyelt egyet. Megtörölte a szeméit és a homlokát, majd megkeseredett hangon így szólt.

– Az expedíció fenség... a szent küldetés. Mind oda-vesztek!

– Miket beszélsz?! – csattant fel a herceg, kikerekedett szemekkel nézve a lovagot.

Az ő szíve a torkában dobogott. Nem akart hinni a fülének.

– A halászaim találtak rá néhány roncsra az Északi tengeren... – nyelt egyet – köztük erre... ami minden bizonnyal a fiamé volt...

Azzal a mozdulattal pedig egy szakadt, foszlott ruhadarabot nyújtott oda Ericknek, amelyen a Walé ház címere

volt. Egy vörös pajzsot díszítő, aranyozott fa. A herceg elvette a ruhadarabot és meghökkenően nézett maga elé. A csarnokban nyüzsgölődés támadt. Mindenki az istenek haragjáról beszélt. Emma lassan szédülni kezdett. Rosszabbnál rosszabb gondolatok kavargtak a fejében.

A királyné lépett oda hozzájuk. Még mindig nem volt egyenes a járása, de a hangja most kimért volt és tiszteletet parancsoló.

– Ez még nem jelenti azt, hogy a teljes flotta odaveszett, Ser Walé! Inkább csak azt, hogy a fiad hajóját érte egy könnyörtelen csapás.

– Bár így lenne királyném...bár így lenne...– nyöszörgött fájdalmasan a lovag. – Akkor csupán az egyik fiam veszett volna oda, de azt is tudom, hogy mindkettő. Tudom, mert van valaki, aki ott volt. Találtunk egy túlélőt. Ő könnyörgött azért, hogy fáradságot nem kímélve ide hajózzunk.

Az ég ekkor hatalmasat villámlott, amit egy könnyörtelen dörrenés kísért. A kapun hordágyon hoztak be valakit. Ő pedig ismét szaporábban kezdte venni a levegőt. Egy katona feküdt rajta. Hiányzott a jobb karja és bokától lefelé a bal lába. Mindenhol be volt tekerve gézzel, ami már csak nyomokban volt fehér a feketére alvadt vértől. Ahol még kilátszott a bőre, az a felismerhetetlenségig össze volt égve.

Erick és az anyja odaléptek, közvetlen mellé. A tömeg halk suttogások közepette húzódtott közelebb és közelebb a félholt túlélőhöz. Emma is így tett. Lélegzetvisszafojtva közeledett felé miközben egyre csak azon járt az agya, hogy vajon ki lehet a túlélő. Folyton csak Edward járt az eszében. Az is lehet, hogy a szerelmét látja most maga előtt?

– Mi a neved, fiam? – szólt hozzá a királyné továbbra is kimért hangon.

– A nevem... a nevem... Sam... De ez most nem... nem fontos, királyném. – köhögött fel a fiatalnak tűnő túlélő.

Emma nem tudta, hogy ennek most örüljön, van sem, de továbbra is lélegzetvisszafojtva hallgatta, hogy mit akar mondani a túlélő nekik.

– Mondd el, mit láttál Sam – szólt hozzá ezúttal a herceg.

– Igenis, uram! Hatalmas vihar volt... Soha életemben nem láttam még hasonlót! A hullámok akkorák voltak, hogy kétszer is elnyelhették volna a hajót. És akkor... És akkor ott volt...!

A katona nyugtalanul fészkelődni kezdett, majd idegesen felkiáltott.

– Ültessetek fel! Ültessetek fel!

A hordágyat cipelő férfiak letették az ágyat és ülő helyzetbe segítették a túlélőt.

A tömeg szinte néma csendben figyelte a katona szavait. A csarnok akusztikájától pedig valószínűleg még a terem végében lévő emberek is hallották őt. A királynő viszont nem bírta türtőztetni magát és nem várta meg mire a katona összeszedi a beszédhez az erejét.

– Szóval a vihar elsöpörte a flottát? Mind a három hajót? Ki vele! Beszélj!

A katona megemberelte magát és teljes erejét beleadva, ismét hozzákezdett:

– Nem! Nem a vihar! Az csupán a kezdet volt. Ami utána jött! Az a borzalmas fenevad! Az alvilág istene, Maleck! Maga a halál jött el és annak fenevadja!

A katona teljes testében remegni kezdett. Félelem ült ki az összeégett, csont és bőr arcára. A még ép szemében szinte látni lehetett, hogy újra átéli azt a borzalmat, amit látott.

– Minden olyan gyorsan történt. Tüzes villámokat szórt a szájából. Az egyik pillanatban még olyan volt, mint egy

kígyó, a másikban már csápjai voltak. Darabokra robbantotta a hajót. Felperzselte a jeges óceánt! Ott égett meg a testem!

Az épebb kezével most az arcát és a lábát kezdte tapogatni. A tömeg nyüzsögni kezdett. Ismét az istenek haragjáról beszéltek, de ezúttal már elátkozottnak tekintették az egész királyságot.

Emma számára megszűnt a világ. Mintha kívülről látta volna saját magát. A hangok körülötte szinte fojtogatni kezdtek. Egyszerre üvöltött volna és kuporodott volna egy fal tövébe a könnyeivel küszködve. Végtagjai elernyedtek, mégis sziklaszilárdan állt.

Ám ekkor hirtelen elpattant benne valami.

Kisvártatva letérdelt a szerencsétlenhez és megragadta a vállát.

– Mi történt atyám hajójával?! Voltak túlélők?! – fakadt ki könnyes szemekkel.

– Mindhárom hajót felperzselte! Láttam a papok teteimet a vízben, és atyád díszes ruháját is. A teste felismerhetetlen volt...

A katona sírni kezdett.

– Még a legszentebb embernek sem kegyelmezett!

Még a szerelméről is kérdezni akart, de a hangja elcsuklott. Tudta jól, hogy mi lenne a válasz. A könnyek patakokban folytak az arcán, alig kapott levegőt.

A tömeg hatalmas kiabálásba kezdett. Többen igyekeztek elhagyni a templomot.

– Az istenek elhagytak bennünket!

– Átok ül rajtunk!

– Először a háború! Aztán a király!

– Most pedig az istenek!

– Ez már a vég! Emberek! Én mondom, meneküljünk mielőtt az istenek haragja minket is elér!

– CSENDET!!! CSENDET A TEREMBEN!!

A herceg hangja olyan hangos volt, hogy egy pillanatra még a vihar zaját is elnyomta. A tömeg nagy része megtorpant. Minden szem a hercegre szegeződött. Erick intett az öröknek, hogy csukják be a kaput.

– Atyám hitt az expedícióban. Ahogyan mindnyájan. Ami történt, az egy hatalmas csapás... De nem veszíthetjük el a hitünket! Az istenek mindig mellettünk álltak! Királyságunk most már több évszázada virágzik! Megnyertük a déliekkel vívott Nagy Háborút! Az istenek próbára akarnak tenni bennünket, hogy valóban kiérdemeljük-e az ő legvégső ajándékukat. De úgy tűnik még nem állunk rá készen... Még nem álltunk rá készen, hogy eljussunk hozzájuk, de be kell nekik bizonyítanunk, hogy igenis méltók vagyunk rá!

Kirántotta kardját és a magasba emelte.

– Hogy lerójam feltétlen tiszteletemet előttük, ezennel kijelentem, hogy megépítjük a legnagyobb templomot, amit ember valaha emelt! Olyan magas lesz, hogy még Demeránból is látni lehessen! Olyan közel lesz az éghez, hogyha az istenek kinyújtják a kezüket, megtudják majd érinteni a tetejét!

A tömeg fél percig hallgatott. Többen összenéztek és sugdolóztak.

– Velem vagytok?! – visszhangzott a herceg hangja a csarnok falain.

A tömeg éljenezni kezdett. Az emberek mind letérdeltek és együttesen kiáltották:

– Áldják meg az istenek Erick herceget! Az új királyt!

– ÉLJEN ERICK, ÉLJEN A KIRÁLY!

Emma viszont még mindig a könnyeivel küszködött. Mellette a katona éppen vért köpött, majd fájdalmasan

visszaesett a hordágyra. A királynő csak állt és merev faarc-
cal figyelte az eseményeket.

– És még valami! – folytatta a herceg továbbra is emelt
hangján. – Hogy még inkább megbizonyítsam isteneink felé
elkötelezettségemet, nem veszek el semmilyen idegen or-
szág béli hercegnőt vagy nemesasszonyt! – Erick megra-
gadta Emma kezét és maga mellé rántotta. – Én, Erick Van
der Mord első ezen a néven, a legszentebb ember lányát
választom, akit csak valaha ismertünk! Emma Salvorsent!

Forogni kezdett vele a világ. Egyáltalán nem kapott le-
vegőt. Hatalmas könnyes szemei elkerekedtek. Nem akarta
elhinni, ami most vele történik.

Erick erősen megragadta a kezét és a magasba emelte.

A tömeg tapsolt és éljenzett. Mindenki örömittasan mo-
solygott rájuk. A királynő csak gúnyosan nézett feléjük és
kimérten tapsolt.

Hányinger kerülgette. Képtelen volt elhinni, hogy ez
most vele történik. Arcokat látott maga körül, majd holt-
testeket. Az apja tetemét. Edward élettelen arcát. Majd a
herceg kiéhezett tekintetét. A világ egyre gyorsabban kez-
dett forogni körülötte, míg hirtelen egy szemvillanás alatt
minden el nem sötétült előtte.

Tetszett a bevezető? Érdekel a
folytatás? Ne habozz, rendeld meg a
Zárt Birodalmat!

<http://shop.zartbirodalom.hu>